

Αύριο θα φύγουμε.

Θα φύγουμε για τον «παράδεισο», μου είπε η μαμά μου. Μου τον περιέγραψε λίγο... Είναι όμορφος, πολύχρωμος, πλούσιος, έχει πολλά σπίτια και το κυριότερο δεν έχει πόλεμο όπως εδώ.

Η μαμά λέει ότι οι Δυτικοί το λένε Ελλάδα. Θα πάμε με ένα πολυτελές καράβι, αλλά πρώτα θα πρέπει να περπατήσουμε, δεν ξέρω πόσες μέρες.

Έτσι κι εγώ μαζεύω ότι πιο πολύτιμο έχω, δηλαδή το αρκουδάκι μου, το οποίο πήρα φέτος δώρο για τα γενέθλιά μου και τις τρεις αλλαξιές που έχω. Νιώθω αγωνία όμως η μαμά μου με καθησυχάζει και μου δίνει σε ένα πουγκί τρία χρυσά νομίσματα λέγοντας μου ότι θα μου χρησιμεύσουν στον «παράδεισο».

.....

Το αύριο ήρθε, με τον τσουχτερό άνεμο να μας παγώνει και τα σύννεφα από πάνω να μας κοιτάζουν επιβλητικά. Ξεκινήσαμε τον ποδαρόδρομο για τον «παράδεισο». Αγκαλιά με το αρκουδάκι μου, προχωρώ στον άδειο δρόμο, πριν μας πετύχει καμιά σφαίρα ή βόμβα. Η μαμά μου κουβαλάει ένα καφέ σάκο ο οποίος περιέχει τα περισσότερα κοσμήματά της και σε κάθε βήμα της έκανε ένα μεταλλικό ήχο. Αυτός ο ήχος άλλοτε με νανούριζε και άλλοτε με κρατούσε σε εγρήγορση. Μου έδινε κουράγιο και υπομονή για να αντέξω αυτή την ταλαιπωρία. Μετά από δύο εβδομάδες φτάσαμε σε ένα λιμάνι που η θάλασσα απλωνόταν σαν ένα γιγάντιο μπλε σεντόνι.

- Γκιουλντούμ, θα κάτσουμε εδώ έως το βράδυ. Μετά θα έρθει ο Σωτήρας.

Σωτήρας λεγόταν ο καπετάνιος της βάρκας, δηλαδή Σωτήρη τον έλεγαν, αλλά για τη μαμά κι εμένα ήταν ο Σωτήρας.

.....

Σήμερα το βράδυ τα κύματα είναι σαν μανιασμένοι ταύροι όταν βλέπουν τον ταυρομάχο στην αρένα. Ο κύριος Σωτήρας μας περίμενε έξω από τη βάρκα. Σε λίγο ήρθαν κι άλλοι σαν κι εμάς. Η βάρκα μου φαίνεται λίγο μικρή, για να μας χωρέσει. Εξήντα άτομα είμαστε περίπου. Η μαμά μου δίνει στον κύριο Σωτήρα τον σάκο με τον περίεργο ήχο και τα μισά κοσμήματά της. Λίγο περίεργο γιατί πίστευα ότι στον «παράδεισο» δεν υπάρχουν χρήματα κι ότι οι άνθρωποι είναι όλοι ίσοι. Έτσι λοιπόν μπήκαμε στη βάρκα.

Μέσα σε αυτή έκανα πολλούς φίλους, όπως τον Αχμέτ από τη Συρία και τη Ζυχρά από το Αφγανιστάν. Κι αυτοί έχουν στη χώρα τους φτώχεια και πόλεμο όπως και στη δική μας. Εγώ περνάω ωραία στη βάρκα, αλλά η μαμά κάθεσαι σε μια γωνία και κλαίει.

Ξαφνικά νιώθω νερό να δροσίζει τα ξυπόλυτα πόδια μου.

- Βουλιάζει το πλοίο... Πέστε όλοι στη θάλασσα!

Δεν ήταν δυνατόν! Να κάνουμε τόσο κόπο για να φτάσουμε εδώ και να πνιγούμε στη βαθιά μπλε θάλασσα. Τρέχω προς τη γωνία που ήταν η μαμά μου, αλλά δεν τη βρίσκω. Πιάνομαι από μια σανίδα, προσπαθώ να επιπλεύσω και κολυμπώ, προσπαθώ, βουλιάζω, κολυμπώ ώσπου να δω φώτα στη στεριά.

.....

Φτάνω σχεδόν! Έχω κατακουραστεί και μουλιάσει στο κρύο νερό. Είναι ξημέρωμα, τα αστέρια έχουν σβήσει και ο φωτεινός ήλιος με πλημμυρίζει ελπίδα. Τελικά πάτησα στον «παράδεισο»! Τρέμω - ίσως από το κρύο - ίσως γιατί φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ! Είμαι μόνη μου σ' ένα ξένο τόπο, δεν ξέρω τι θα αντιμετωπίσω. Ακούω τις σειρήνες να πλησιάζουν και αναρωτιέμαι «Θα με φυλακίσουν; Θα με στείλουν πίσω στην πατρίδα μου ή θα με αγκαλιάσουν;» Άλλωστε ένα μικρό παιδί είμαι μόνο, που έφυγα από την πατρίδα μου, ταλαιπωρήθηκα, πείνασα, δίψασα για ένα καλύτερο αύριο, για ένα καλύτερο μέλλον.

Δεν μπορώ άλλο, πέφτω στα γόνατα και προσεύχομαι.

Αναστασία Σταματοπούλου

14^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών - «Δημήτρης Πικιώνης»

Τάξη Στ'2